

Kozma László

A költészet világa (VI.)

FORMA

Tengermély

Mint gömb, hol meggörbül a tér
 És önmagába visszatér.
 Lebeg, lebeg medúzaként,
 Csillogva ússza át a mélyt.
 Tenger zöldellő bársonyán
 Ezerágú erdő-korall.
 És színes, rebbenő halak
 Feszítnek uszony-szárnyakat.
 Kúp, henger, fénylő vonalak
 Tisztán lebegő gondolat.
 Áttetsző, fénylő forma csak
 Mely korall-ágon megfakad?
 Csigavázat vagy fény-ruhát
 Mi keres, mi suhan tovább?

Milyen tartalom váltja itt
 A forma szivárványait?
 Megszülve az élet-csodát,
 Hullámszó geometriát.
 Egymásba mi fut, mi rohan
 Oly könnyedén és súlyosan.
 Míg a magasból mélybe hull
 És máris mássá alakul.
 Mi lesz a végső forma-test,
 Mely felragyog és élni kezd,
 Mert változás s örök szabály,
 Ahogy kering az árapály.
 S a lélek önmagába tér
 Mint gömb, hol meggörbül a tér.

Mozaik

Hogyha a csontjaink egyesülnek,
 És a földnek egy-színébe porlad
 Ezer színű tánca a valónak,
 Megőrzöd-e színét a derűnek,
 És a könnynek, emberi mosolynak?
 Amely kering ezer változatban,
 Lesz-e létünk benned változatlan?
 Az ember-lét mert változó, csodás,
 Ezer színű lélek-ragyogás.
 De a lényeg egyetlen, örök —
 Lehet-e több, mint porladó rögök?
 Az egyetlen hitből újra hajtva
 Megérint-e a végtelen fuvalma?
 A Lét, amelyből bimbói erednek

Az ezer színnel nyíló szeretetnek.
 Az Isten-lét, amelyből részesülhet
 E kéklő bolygón vándora az űrnek.
 Ember, szikla vagy virág alakban,
 És változó és örök változatlan.
 Mert nem lehet, hogy létünk az anyag
 Szerteporló változata csak.
 És megcsillan, mint mélyebb lazúr,
 Örök fénnel átragyog az Úr.
 Mint arany-ér, átjárja a Létet:
 A látszat porlik, de örök a Lényeg.
 Templomában mozaik ragyog:
 Az ember-sors, tűnő pillanatod.

Mulandó pillanataink nem vesznek el, megőrződnek, örök mozaikként ragyognak föl Isten templomában.

TÉR ÉS IDŐ

Mint jelent a tér, létezésünk tere, amely velünk együtt születik? Hogyan függ össze az örök idő és egymás után futó pillanataink? Létezik-e mindezek egysége, mit jelent az egymásutániség és az egyidejűség?

Teremtés

Akár egy csillogó folyam,
Melyben minden egyszerre van.
Cseppje még nem válik külön,
Csillanjon virágon, fűvön.
Múltat, jövőt egyszerre gördít
És napot lobbant, mint örömhírt.

Szónyeg

A perc, ha múlik,	A külön sorsok
Harmatcsepp hullik	Szálából sodrott
Minden levélre.	Lét szövedéke:
Szirmok, mint csillag	Bánat, öröm gyúl,
Egyszerre nyílnak	Egyszerre gördül
Az öröklétre.	Isten elébe.

Tavaszi fák

Ahogy a szél üzenete átfut,
Csupa zsongás mozdulatlanságuk.
Megrezzen a lombok sűrű csöndje
S áthajlik a térből az időbe.

Átváltozás

A földi létből egyszer kiszakadva
Átforgunk-e másféle anyagba.
Kéklő bolygók törvénye szerint
Örök formával létünk egybering.

Virágpör

Mi tartja meg a virágszálat?
Az apró porzó és bibe
Míg átredül a semmibe,
Szirmáról virágpör szitálhat.

És mint egy felsőbb értelem,
Szinte maga a tér terem
Telítve fényel és homállyal,
Csillagok virágpörével.

Idő

Az az örök, mi egyre fogy,
Ezüstpalást csökkenve nő.
Felragyognak a csillagok,
Ahogy gazdagul az idő.

Bár azt hiszed, hogy elveszett,
Homorú tükrébe hull.
Összegyűjti a perceket,
Fókuszán egyszer mind kigyúl.

Változás

Körülöttem csupa változás volt
A dús világ.
Lelkemben, mint örök nap, sugárzott
Az ifjúság.

Örök a virág, a rét, a felleg,
Tudom ma már.
S az ember, akit a sorsa kerget,
Árny, tovaszáll.

Perc

Mint magházból röpülnek a magvak,
Egy percedből százezer fakadhat.
És körülvesz, mintha csillag égne,
Egyszerre az élet teljessége.

Torkolat — kínai festmény

Nem folyó már,
De még nem tenger.
Mihez kezdesz a
Közbülső végtelennel?

Melynek nincs partja, de
Melyet két part határol.
Magánynak szigete,
Melyben felzúg a távol.

Tavirózsa

A tó szirma ezerré hasadna,
Mint az idő ezer pillanatra.
S amely futó hullámnál fehérebb,
Virág-tavon játszanak a fények.

Gravitáció

Mely szüntelen vonzásába fog, Érzed-e a gravitációt? Nem köti meg könnyű léptedet. Lelkedben a legnagyobb titok, A mindig élő Isten-szeretet Nem korlátoz, szabadságot teremt.	Körülvesznek anyagi jelek És azt mondd: fény a szeretet. Megismered, mint hasonlatot, Mert az Isten mindenben nagyobb, De szüntelenül közelítheted.
---	---

Feléd hajol: ez a kegyelem
És nem elvesz: mindig több a lét,
Mert harmadnapon hozzád visszatért,
Hogy a sorsod feltámadás legyen
És átölel a krisztusi jelen.

Kórus

Mint könnyű hullám-csillanás Vagy harmatcseppből terítő, Bár elsuhan a pillanat, Egyszerre gyúl ki az idő.	Akár a csengő dalfüzér, A hangjai, egymás után S egyszerre, csillagok tüzén Zendül az égbolt kórusán.
---	--

Az idő mélye

Az életünk szivárvány-határ csak, A perceid ahogy múlttá válnak. Tenger-mélység, égbolt magassága, Elválasztja láthatatlan hártya. Csillanása futó pillanatnak —	Évmilliók, vagy egy percre tarthat? Kéznyújtásnyira van bár, el nem éred, Patak tükrén, árnyán tengermélynek. Pillanatnyi távol sem sekélyebb, Évmilliárd mélysége se mélyebb.
--	--

A fenti versben a kórus hasonlata, majd metaforája érzékelteti azt, ahogyan az időbeli egymásutánosság egyidejűséggé alakul. A csillagok metaforája a térszemlélet segítségével érzékelteti az egyidejűséget.

Te őrzöd meg

Életemnek százezernyi percét
Mi tartja össze, szét ne essenek?
Mint ahogy a vízesés pereg szét,
Páraként száll százezernyi csepp.
Vagy a szél fújja a pitypang pelyhét,
Egyszer széthullt, összegyűjtheted?

Hogy ami volt, Istennek is tessék,
Megtartani gyöngé szál az emlék.

Visszanézve vizsgálom a percet.
Felragyog egy csillanásnyi fény.
Forrás-kút, mit páfrány bokra rejtett
Átcsillan az idő szövetén.
Te vagy az, kit mindenütt kereslek.
Egy szavadtól gazdag a szegény.
Szomjazónak te kínálhatsz enyhet
És nem vész el semmitem tebenned.

Te őrzöd meg, mit Atyád teremtett
És tebenned teljesebb a lét.
Minden szava él ígéretednek
— Eljöttem a bárányaimért.
Reménykedni csak tebenned merhet
Kit szikla zúz vagy farkas dühe tép.
Szavaidból reménységet is nyer
S ki a tiéd, tettekről megismer.

Megkérlek hát — bárha tévelyegve —,
Szébbé fűzzed mindazt, ami volt.
Kérlek, Krisztus, te fond teljesebbre,
Vidd céljáig a szemernyi jót.
Ragyoghasson magánál fényesebben,
Szivárványként és többé szét ne essen:
Dicsérje az Örökkévalót.

Száz év múlva

Körülöttem világok
A fű, a fa, az ég,
Virágok, bóbítások,
Sok apró semmiség.

Körülöttem világok,
Elefánt s hangyaboly.
Körülöttem világok
S én nem vagyok sehol.
